

georg trakl versei

kurdi imre fordításai

A létezés fenyegetettségének mindenén átütő, de egyúttal csodálatos formateremtő energiákat felszabadító érzéséből bomlott ki Georg Trakl költészete.

Trakl 1887-ben született, életében elválaszthatatlanul egymásba fonódott "kinyilatkoztatás és bukás". Szinte gyermekfejjel kezdett írni - még nem volt 20 éves, mikor bemutatták két színpadi művét -, de ugyanolyan korán rászokott a kábítószerre is. Egy testvérszerelem nyomán támadt szakadatlan büntudattal élt. 1914-ben rövid ideig gyógyszerészként teljesített frontszolgálatot, majd a grodeki csata után elmeállapotának kivizsgálása végett egy krakkói katonai kórházba került. Ott halt meg kokainmérgezésben.

Költészete kezdetben igen szorosan kötődött az osztrák századelő Rilke és Hofmannstahl nevével jelezhető látásmódjához, később azonban - életművének teljes egységét megőrizve - az expresszionizmus egyik legfontosabb előfutárává vált.

Komorán vérzik a bozótban egy barna állat

Komorán vérzik a bozótban egy barna állat;
Bealott lépcsőn száll alá, megpnyog a világtalan.
A szobában az örület bealott ruvelái.

Nőval és ferdilyel töltékenik a beteg lélek,
Mert képmását rőksaszín tőben szodálta meg este.
Bealott szemhéjak nyálnak fel sírva a meggyerőbokokban.
Ó a világtalan,
Lépked hallgatagon, bealott lépcsőn a mélybe.

Nellian szeme alámerül a sötétben.

Sötét homlokon keresztül a holt város ferdén

Sötét homlokon keresztül a holt város ferdén
A závaros folyó sírályok verdeséne
Érezenatarnák kereszttezik egymást tőnt falakon
Egy vörös torony és csókák. Fűlőtte
téli felhő gomolyog.

Grodek / 2. változat

Haldios fegyverek zajától hangosak
Jestelente az őszi erdők, arany síkságok
És kőkőlt tavak; komorabban
Gördül a nap fölöttünk; a haldokló harcosokat
Majdhon vonja az éj, bezúzott ajkuk
Vad puszta-nyavát.
De a legyek mélyén esőndesen
Gyűlik a vörös fellegcsapat, egy haragvó isten otthona,
A kiálott vér, hold hűvöse;
Fekete rothadásba torkoll minden út.
Az éj s a csillagok aranyágai alatt
A nővérek árnya bolyong a hallgatag ligetben,
Köszönteni a hősök szellemét, a véres fejeket;
S halkán búgnak a nád közt sötét fuvolái az őszenek.
Ó búska gyász! ti ércoltárok
Hatalmas fájdalom élcszti most a szellem forró léngjait,
A meg nem született unokák.

A gyermek Elisnek

Elis, mikor sző kelet a fekete erdőn,
A te perzselőd az.
Ajkad felissza a kék sziklaforrás hűvösét.

Törd, ha csöndesen várnak homlokod
Az óaréji legendát
És a madarak vonulásának sötét jeleit.

De te puha léptekkel vágasz neki
A bíbor szőlővel teli éjnek
És azekben mondítod a kékben karodat.

Félzem; a csipkebokor,
Szemed holdja,
Ó, Elis, mióta már, halott vagy.

Jácint a tested,
Egy szerelmes mértja belé virágjait.
Fekete barlang a hallgatásunk,

Mélyéről néha kilép egy szelíd állat
És nehéz pilláit lassan leereszti.
Fekete harmat gyöngyözik halántékonod,

Utolsó aranya lehullt csillagoknak.